

Valerij Sinelnikov, Valerij ir Larisa Dokučiajevai

Protėvių paveldas

Turinys

Įvadas	258
Prologas	259
GIMINĖS PAMOKOS	263
1 pamoka. Susipažinkime	263
2 pamoka. Labas, Gimine	267
3 pamoka. Giminės apibrėžimas	273
4 pamoka. Giminės genograma	278
Tėvų universitetai „TėVAI IR VAIKAI“	286
Kūrybinės dirbtuvės „MAN IŠ PROTĖVIŲ JĖGŲ ĮGAUTI“	288
5 pamoka. Giminės paveldėtojai	293
Tėvų universitetai „TėVAI — VAIKAI“	298
Giminės skaitmenavimas	300
6 pamoka. Apie psichologinę įtampą	306
Tėvų universitetai „TėVAI IR VAIKAI“	311
7 pamoka. Giminės kelrodis	314
8 pamoka. Pažintis su Rodologijos varjantais	319
9 pamoka. Diskusija apie poreikius	324
10 pamoka. Psichologinė Giminės programos nuostata	328
11 pamoka. Giminė kaip atvira biosocialinė sistema	335
meistriškumo pamoka „GIMINĖS IR ŠEIMOS KULTŪRA“	340
Vieša konsultacija „Karštoji kėdė“	342
Genosociogramos analizė	344
Korekcija	351
Psichologinė korekcijos nuostata	354
Kūrybinės dirbtuvės „GIMINĖS GALIA“	359

*Giminei savo
nusilenkite žemai*

IVADAS

Laikas patiesė prieš mus miško laukymėje savo stebuklingąją staltiesę. Ir padengta ji gausiai. Taip ir norisi atsiklaupyti ant to miško laukymės kilimo. Palaimingai pulti ant kelių prieš tą staltiesę tarp neįžengiamų nežinomybės miškų. Kadangi turtai jos ypatingi. Kadangi Žmonių Giminės pažinimu ji spindi smaragdų spalva. Taip ir sieki savo ranka ją švelniai paglostyti. Ir ji dėmesį tavo pagauna. Ir žvilgsnis tavo ant staltiesės piešinio sustingsta.

Visa savo esybe pasineri į savo artimųjų, pačių švelniausių savo giminių, glėbį. Ir milžiniška Giminės Galia tavyje prabunda. Ir jau atrodo tau, kad neįžengiami Žmonių Giminės miškai žinojimo pripildyti. Ir tu suvoki, kad visa tai tau žinoma. Ir protui tavo skirta patarnauti gerus darbus atliekant mūsų Žemėje motinėlyje — maitintojoje. Ir *rodologijos* kelrodė žvaigždė savo šviesa nušviečia tavo širdyje šalį tų žinių, kurias Giminei tavo po rasos lašiuką surinko.

PROLOGAS

Taip šią vasarą nutiko, kad aš su entuziastų grupe atsidūriau Omsko gubernijos šiaurėje, taigos gyvenvietėje Okuniovo. Entuziastai užsiėmė vietinio folkloro tyrinėjimais, o aš mėgavausi gražiomis vietovėmis ir susidomėjęs klausiausi skirtingų autorių pasakojamų šio krašto legendų.

Kartą vakare ant Taros upės skardžio saulėlydžio prieblandoje mažiau apie Žmogaus Giminės likimą. Buvo malonu sėdėti ant šilto žolėto skardžio ilgaamžių pušų apsuptyje, kur visiškai nebuvo mašalų. Mano minčių blyksniai įmantriai sužibėjo ant ramaus, didingai sraunaus vandens paviršiaus. Ir aš, paskendęs savo minčių slėpinyje, atsipalaidavau, o laiko realijos paklydo iliuzinėse minčių pynėse.

Netikėtai mano iliuzijose pasigirdo šnaresys lengvų žingsnių, pagal kuriuos spėjau einantį patyrusį girių žmogų. Šnaresys mano būsenos nesutrikdė, nes buvo sunku suprasti: ar jis iliuzinis, ar už mano nugaros — miško gyvenimo realybė.

Žemas, prisotintas energijos stipraus žmogaus balsas akivaizdžiai buvo ne iš mano minčių. Jis pasisveikino su manimi kol kas dar mums neįprastais žodžiais:

— Šlovė Giminei!

Aš, vis dar neatsigręždamas, atsakiau jo balso tonu:

— Giminei Šlovė!

Greta manęs ant žemės lengvai atsėdo žilaplaukis vyriškis. Plaukai nugaroje buvo nukarę iki pečių, o ant galvos suveržti raštuotu raiščiu. Balta, plati prižiūrima barzda maloniai paryškino gyvybingą akių aksomo jaunystę. Nuo vyriškio dvelkė kažkoku nežemišku tyrumu. Vidinio orumo jėga taip akivaizdžiai buvo juntama, kad ji mane tiesiog užbūrė savo ramybe.

— Atleisk, jaunuoli, kad sudrumsčiau tavo rimtį.

Aš visiškai ramiai priėmiau savo žilstančia galva kreipinį „jaunuoli“, nes pajutau, kad vakaro svetys mane žymiai pralenkia savo amžiumi. Nors amžius tas niekaip neatspindėjo jo kūne. Tiesiog man pasirodė, kad jam daugiau nei šimtas metų.

— Aš tapau atsitiktiniu tavo minčių apie Žmonių Giminę liudininku. Todėl nusprendžiau padovanoti tau dovaną. Iš tikrųjų tai dovana-pakvietimas. Manau, esi girdėjęs, kad šios vietos nepaprastos. Ir žmonės apie jas įvairiai kalba. Aš noriu tave supažindinti su Žmonių Giminės Archetipais, jeigu bus tam tavo valia.

— Žinoma, aš sutinku. Jūs taip gerai materializavotės mano minčių tėkmėje, kad aš visiškai nuoširdžiai ir su mielu noru pasiruošęs sekti paskui jus.

— Na, ir puiku. Eime.

Mes atsistojome ir nuėjome maloniu miško takeliu nuokalne palei statų Taros šlaitą, apsupti pušų ir nusileidžiančios saulės spindulių. Apačioje pušys jau buvo šiokioje tokioje prietemoje, tačiau aukštybėje jų medaus spalvos kamienai dar mėgavosi saule.

Supratau, kur mes einame. Mes leidomės prie didžiulės pievos Taros vingyje. Tačiau pievos aš kažkodėl nepažinau. Ir iškilo manyje prieštara. Tartum pažįstama pieva, tačiau visais jausmais suvokiau, kad tai ne visai ta patipieva.

Mano bendrakeleivis

švelniai sugaudė maloniu baritonu:

— Visiškai atsiduok savo jausmams. Jie geri.

Man iškart pasidarė lengviau. Pajutau, kad susiliejau draugėn su stipriu, maloniu jausmu.

— Štai mes ir atėjome.

Danguje, nesuprantama kaip, kabojo gerai įskaitomas užrašas: „Giminingų Žmonių Giminės Archetipų vietovė“. Amfiteatru, kažkur iki pat Taros, driekiesi iškilmingi, ramių spalvinių tonų krėsiai. Suvokiau, kad tai tokie sostai. Kiekviename krėsle sėdėjo po du žmones. Vyras ir Moteris. Priešais mane buvo daug krėslų. Tolumoje jų skaičius mažėjo. Toliausiai buvo vienas sostas. Ar man taip atrodė, ar iš tiesų taip buvo, tačiau toliau nuo manęs išsidėstę krėsiai stovėjo vienas virš kito ir kartu vienodu atstumu nuo manęs. Galbūt ši iliuzija atsirado dėl to, kad aš vienu metu aiškiai mačiau visus krėslus.

Aš stovėjau žalioje pievoje, kuri Taros vingyje man buvo gerai pažįstama. Ir kartu joje buvo visa tai, ką aš realiai mačiau ir jaučiau. Mano pakeleivis tarė:

— Nusilenk protėviams ir sėsk į šį krėslą.

Su kažkokia vidine pagarba priklaupiau, dešinės rankos delną prispaudžiau prie širdies ir žemai nusilenkiau. Nuo amfiteatro pajutau atsakomąją šilumą. Tokią stipriai geranorišką šilumą, kad, rodos, pakilau virš žemės ir lengvai nusileidau į krėslą, atsidūręs veidu į amfiteatrą.

Aš negalėjau aiškiai įžiūrėti veidų, tačiau buvau įsitikinęs, kad kiekviename krėsle sėdi vyras ir moteris. Iš amfiteatro pasigirdo ramus, santūrus, stiprus, neįtemptas balsas. Aš lengvai jį supratau, nors nebuvau tikras, kad skamba man įprasta rusų kalba.

— Mes labai sunerimę stebime, kaip mūsų ainiai energingai naikina save ir Žemės ekosistemą — gimtuosius Žmonijos namus. Tačiau kartu džiugina ir tai, kad atsirado ištisa mūsų palikuonių plejada, kuri atkuria buvusią Giminės didybę. Pakvietėme tave, kad iš autoriaus lūpų sužinotume, kas yra *rodologija*? Kaip ji su savo kilniais ketinimais numato pagerinti būsimų kartų sveikatą? Papasakok mums, prašau. Nevaržyk savo žo-

dinės ir matematinės išraiškos. Mes gerai suprantame šiuolaikinę kalbą.

Mano siela ėmė paslaptinai virpėti. Aš daug kartų įvairioms auditorijoms pasakojau apie *rodologiją*. Tačiau kaip papasakoti pirmiesiems Žmonių Giminės kūrėjams? Mano galvoje nebeliko žodžių. Atrodo, vyksmo nerealumas neleido man kalbėti.

Mano palydovas, kuris sėdėjo netoli manęs lengvame krėsle, pažiūrėjo į mane labai geru, švelniu, aš net pasakyčiau, spinduliuojančiu žvilgsniu. Aš vėl pasijutau esąs harmoningas ir susikaupęs. Pasijutau esąs palikuonis visų tų, kurie sėdėjo amfiteatre, ir prisipildžiau jų vidinės jėgos. Kilo noras ne tik papasakoti, tačiau ir išpasakoti savo slypinčias mintis.

Saulė jau nusileido. Tačiau virš amfiteatro viešpatavo gyva, akiai maloni šviesa. Neįsitempdamas regėjau, jutau kiekvieną, kuris buvo šiame amfiteatre. Panorau išdėstyti viską taip, kaip moku, nevaržydamas savęs terminais ir posakiais.

Pajutau, kad pasineriu į atminties upę. Mano širdis prisipildė joje užslėptos paslaptingos nuovokos. Ir suskambo ji mano žodžių melodija. Ir nuskriejo ji į didingo amfiteatro erdves. Mane užvaldė išpažinties būseną. Aš pasijutau pasiuntiniu, sujungiančiu praeitį su ateitimi.

Ir ištirpo sąmonė tėkmėje mano vaizdinių, prasmių ir jausmų, kurie, atrodo, be jokios logikos pasipylė iš to, kas manyje yra nesąmoninga, į amfiteatro erdves.

Pasakojimo pradžią nulėmė atsitiktinio pakeleivio, nusprendusio papasakoti man vieną labai svarbų savo gyvenimo epizodą, prisipažinimas. Susipažinau su juo, kai kėliausi keltu per didingą Sibiro upę, labai gražiu moterišku vardu — Lena. Paveiktas upės platybių amžinybės, jis atskleidė savo asmeninę paslaptį, dėl kurios daugelį metų gyveno įsitempęs.

— *Šventinis vakaras po išleistuvių. Mes su draugais vaikštinėjome gimtojo miesto gatvėmis. Viename skersgatvyje priešais mus — vaikinių kompanija. Prisimenu, kilo konfliktas tarp dviejų linksmų kompanijų. Iki šiol tolimesnių įvykių eigą mano atmintis pateikia kažkaip labai keistai. Šiandien šis keistumas ir yra mano paslaptis.*

Potvynio metu prisiiriu prie salos. Pakeliu irklus ir valtėlę minkštai užšliaužia ant kieto, žolėto kranto. Iššoku ant žolės. Ir tuomet pastebiu, kad vilkiu išieginį kostiumą ir aviu blizgančius batus.

Tačiau noras nesuvaldomas: eiti į salos gilumą. Visai mažai paėjėjau. Tiesiai prieš mane atsirado nuožulnus įėjimas į požemį, tačiau uždarytas metalinėmis durimis. Durys surūdijusios, ir ant jų kabo didelė sandėlio spyna. Ir kažkodėl mane traukia prie tų durų. Staiga lengvai, be girgždesio, durys atsidaro, ir išeina senelis. Aš jaučiu ir suvokiu, kad tai mano senelis. Labai piktas, pasišiaušęs senelis, tylomis nutvėrė mane už pakarpos, galingu delnu sugriebė į kumštį ir marškinių apykaklę, ir kaklaraištį, ir švarko apykaklę. Suktelėjo ore ir išsviedė iš salos į vandenį...

Guliu ant operacinio stalo. Žmonės baltais drabužiais, kalbėdamiesi specifine kalba, kažką drąsiai daro su mano kūnu. Iš jų replikų supratau tik viena: toks stiprus organizmas gyvens.

Mano pašnekovas žiūrėjo į mane taip, tarytum nuo mano reakcijos priklausytų jo tolimesnis gyvenimas...

Klaudytojų amfiteatre — silpnas šnaresys. Iš kažkur suprantu, kad pasakojimą išgirdo vienas iš jo herojų ir pritarė finalui.

Šios istorijos įvykiai atvėrė mano sąmonės duris į žinių lobyną. Staiga man tapo aišku:

kas mes, žmonės, ir kur einame! Apėmė nenugalimas noras kažką tokio padaryti drauge, kad žmogaus buvimo žemėje šventę kartais neaptemdytų jo neapsvarstyti poelgiai.

Panorau mokslo kalbą susieti su visa persmelkiančiomis tiesomis, kurios taip lengvai ir nevaržomai gyvena žmonių atmintyje. Nes kas gali būti paprasčiau už tai, kas kadaise buvo ištarta amžiams: „*Žmogau! Jeigu tu žinai, ką darai, tu palaimintas...*“

Ir betarpiškai kreipiausi į savo klausytojus žodžiais: „*Dėkoju, Gimine! Mes, tavo palaimintieji, gyvenantys šiandieną sveiki ir kupini gerovės, kuriame mūsų ateitį tau pašlovinti!*“

Vietoj atsako gavau tokią energijos, šilumos, dėkingumo, palaiminimo bangą, kad mano kalba galutinai prarado formalumus. Aš ėmiau kalbėti taip, tarsi sėdėčiau pievoje prie laužo, susidomėjusių klausytojų rate.

Visi mes — žmonės, kurie išėjo, kurie gims ir kurie gyvena dabar, — vieninga visuma. Ir paliko mums protėviai mūsų priesaką Vedose: „*Giminė — tai, kas buvo, ir tai, kas dar bus. Kas gimė ir tai, kas gims*“. Šiandien aišku, kad šie žodžiai pasakyti apie Žmonių Giminę.

Kaip padaryti, kad visi išgirstų, jog Žemė — mūsų laivas. Ir visi žmonės šiame laive suburti draugėn. Ir kelionė mūsų beribėje Visatoje bus sėkminga, jeigu saugosime vienas kitą. Prižiūrėsime ir tausosime mūsų laivą — mūsų planetą, Žemę maitintoją.

Aš suvokiau, kad mokslo kalbą geriau supras vaikai, o amžiną liaudies kalbą geriau įsisavins suaugusieji. Tuomet apie *rodologiją* pradėjau pasakoti mokyklose įvairaus amžiaus vaikams. Vaikai grįždavo namo, dalijosi naujomis žiniomis su tėvais, seneliais, senelėmis. Kildavo kelių kartų diskusija *Šėimos giminės kultūros* tema. Paskui vaikai atnešdavo genogramas, šeimos istorijas, legendas, dienoraščius, kuriuose aprašė *rodologijos* kelionę į jų šeimas ir pas pažįstamus. Panorau pavaizduoti *rodologijos* planą panaudodamas tėvų ir mūsų vaikų fantaziją.

Kreipiausi į mano klausytojus amfiteatre: „Jeigu Aukščiausiasis Susirinkimas pritaro mano pasiūlymui, tai aš pasiruošęs tęsti“.

Auditorijos reakcija buvo palanki. Iš tiesų išgirsti, kaip apie *rodologiją* pasakoja ne mokslininkai, o vaikiška fantazija, betarpiškai išgirsti interpretaciją iš savo palikuonių lūpų — kas gali būti įdomiau...

Amfiteatro klausytojų nuoširdumas sušildė mano kūrybinį polėkį. Ir aš panirau į prisiminimus apie pirmąją kūrybinę *rodologijos* ir mokyklos sąjungą.

GIMINĖS PAMOKOS

1 pamoka

SUSIPAŽINKIME

Pirmadienis. Mokyklos skambutis antrajai pamokai. Atsidaro 10 „A“ klasės durys. Įeina direktorius. Įkandin jo įeina lieknas, vidutinio ūgio vyriškis, trumpai kirptais

plaukais, žilais ūsais. Vyriškis dėvi juodą golfą, megztinį, sportinio sukirpimo kelnes, kurios krinta ant lakuotų batų.

Direktorius:

— Laba diena, vaikai!

Mokiniai sutartinai atsistojo ir darniai atsakė:

— Laba diena, Vladimirai Sergejevičiau!

Direktorius:

— Sėskitės, prašau. Vaikai, džiaugiuosi galėdamas jums pranešti, kad nuo šių metų mūsų mokymo programoje atsirado naujas dėstomas dalykas, kuris vadinasi „Rodologija“. Su šiuo dalyku jus supažindins Nikolajus Vasiljevičius — *Rodologijos* akademijos profesorius. Sėkmingos sąveikos.

Direktorius paspaudė Nikolajaus Vasiljevičiaus ranką ir patraukė klasės durų link. Mokiniai vėl atsistojo.

Direktoriui išėjus durys tvarkingai užsidarė. Tarp mokytojo stalo ir išėjimo iš klasės liko stovėti lieknas nedidelio ūgio vyriškis, o priešais jį — dvidešimties augalotų dešimtokų siena.

Mokytojas:

— Laba diena, kolegos! Šlovė Giminei, aš jūsų nemokysiu, nes mokymo procesą suprantu, kaip smalsumo indo pripildymą įdomaus bendravimo. O kadangi mane nelaukta, tai įtraukė į jūsų gyvenimą, tai, manau, kad jūsų indai perpildyti savų intrigų. Tačiau tikiu: jūs mėgstate žaisti, nes pasitikiu protėviais, kurie sakė, kad žmogus jaunas tol, kol išsaugo domėjimąsi žaidimais. Prašau, kas norite, galite atsisėsti.

Mokiniai atsisėdo, tik du berniukai ir mergaitė liko stovėti savo vietose, smalsiai laukdami šnekaus profesoriaus reakcijos. Šis nesiliaudamas kalbėti priėmė esančią situaciją, kaip savaiame suprantamą.

Mokytojas:

— Aš manau, kad bendrausiu su jumis keliomis kalbomis. Jeigu kartais nuskriesiu į kitas poerdves, prašau mane įžeminti. Kitaip sakant, gražinti į mūsų bendro gyvenimo aplinką. Tai gali būti išreiškiama pačiais įvairiausiai, jums prieinamais būdais, pavyzdžiui, tikro susižavėjimo, paniekos, nesupratimo, nepasitenkinimo forma: ar žodžiais, ar veido išraiška, ar kūno judesiais, ar minčių eiga... Gali būti ir taip, kad skrydžiuose man kas nors sudarys kompaniją, tuomet mūsų grįžimą lems skambutis.

Profesorius nutilo. Klasėje vyravo visiška tylą. Mokinių žvilgsniai buvo prikaustyti prie naujo ypatingo mokytojo, kuris taip neįprastai kalbėjo. Nikolajus Vasiljevičius suprato, kad užvaldė mokinių dėmesį, tačiau tęsė toliau.

Mokytojas:

— Matricinis žmonių apgyvendinimo būdas laisvoje klasės erdvėje būdingas žmonijos intelektui, kuris tokiu būdu bando susisteminti individualias kiekvieno mokinio savybes. Siūlau vaizdžiai pakeisti stereotipinį įsikūrimo būdą į Gamtą labiau primenančią geometrinę figūrą — ratą, kuriame kiekvienas mokinytis turi žinių visumą. Jeigu sutinkate, tai padarykime iš stalų ratą ir susėskime į tas vietas, kurios labiausiai atitinka dabartinę jūsų būseną.

Vaikai tylomis atsistojo ir greitai sustatė ratu stalus bei kėdes.

Mokytojas:

— Puiku. Jūsų greičio charakteristikos mane maloniai nudžiugino.

Taip sakydamas Nikolajus Vasiljevičius, pastūmė savo stalą, sujungdamas ratą, ir atsisėdo.

Mokytojas:

— Dabar, jeigu kas nors trykšta noru suformuluoti tai, ko jis laukia iš bendravimo su manimi, gali išreikšti savo klausimą bet kuria jam tinkama priemone. Aš atidžiai klausau.

Tardamas šią frazę, mokytojas nusiavė savo batus ir atsistojo ant kėdės. Pusiau pritūpęs ant vienos kojos, kitą užkėlęs ant kelio, laukiamai šypsodamasis išskėtė rankas priešais mokinius.

Viena mokinė pakėlė ranką.

Mokytojas:

— Pasakykite, prašau, savo vardą ir klauskite.

Mokinė:

— Mano vardas Olia. Man atrodo, kad jūs prieš tai labai akademiškai ir greitai išdėstėte savo samprotavimus. Ir aš vargais negalais suvokiau daugelio žodžių ir posakių prasmę, ypač: „*Matricinis laisvos erdvės žmonių apgyvendinimo būdas*“.

Mokytojas:

— Dėkoju, Olia. Jūsų reakcija puiki. Kas dar galvoja taip, kaip Olia?

Dalis mokinių pavaizdavo abejingumą. Kai kurie atsistojo ir pavaizdavo šauktuką. Likusieji vienas per kitą įgarsino nesuderinamas mintis: nuo viskas suprantama ir „faina“ iki Olia teisi.

Mokytojas:

— Tai ir šaunu. Aš pakalbėsiu su Nikolajumi Vasiljevičiumi, kad jis paprasčiau dėstytų savo mintis. Taigi. Ko jūs tikėtės iš manęs ir mūsų susitikimo?

Vaikai tylomis žiūrėjo į mokytoją, nežinodami, ką atsakyti.

Mokytojas:

— Oho, puiki vienos minties įvairovės išdėstymo forma. Aš jus sveikinu, kolegos. Manau, kad mūsų bendradarbiavimas bus našus. Visiems — nuoširdžiai dėkoju.

Mokytojas grįžo į savo vietą.

Mokytojas:

— Kai aš mokiausi mokykloje, mums daug kartų kartojo italų mokslininko, pirmojo Mėnulio kalnų atradėjo Galilėjo Galilėjaus vardą. Manau, kad jums Galilėjo vardas taip pat žinomas? Nuostabu. Štai Galilėjus sakė: „*Jūs žmogaus nieko negalite išmokyti. Jūs tik galite padėti jam tai atrasti savyje*“. Aš visiškai solidarus su šio pranašiško posakio pagrindine mintimi. Todėl ir pasiūliau jums lygiateisę sąjungą. Štai kodėl mes susėdome ritualiniu ratu, kaip mūsų senieji protėviai. Mane nuo vaikystės domino teorija: „*Kaip pasitelkiant mažiausią žodžių rinkinį sujungti senąsias civilizacijas, kad panaudotume jų didžius pasiekimus gerovei?*“ Žodinės paieškos pagimdė naują žodį *RODOLOGIJA*. Da-

bar *rodologija* — naujos mokslo krypties pavadinimas, ir šis pavadinimas sudarytas iš dviejų žodžių: *rod* (rus. „kilmė, giminė“) + *logos* (gr. „žodis“).

Pafantazuokime tokia tema: kokia prasmė slypi žodyje *Rod*? Tačiau iš pradžių siūlau kiekvienam iš pagalbinių medžiagų pasigaminti lentelę su užrašytu vardu ir pritvirtinti ją ant krūtinės. Tokia informacinė lentelė paprastai vadinama vardine kortele. Duodu penkias minutes fantazijai realizuoti į realų daiktą.

Mokiniai pradėjo plėšti iš savo sąsiuvinių švarius lapus, plėšė juos į mažesnius, rašė ant jų savo vardus ir stengėsi pritvirtinti juos prie drabužių. Mergaitės panaudojo žiogelius ir plaukų segtukus, o berniukai — sąvaržėles.

Mokytojas:

— Labai gerai. Dabar siūlau tokias sąlygas. Kiekvienas, norintis kažką pasakyti, prispaudžia dešinę ranką prie savo vardinės kortelės. Tai reiškia, kad jis mūsų prašo duoti jam galimybę kalbėti. Kas jūsų kolektyve labiausiai gerbiamas?

Olia pirmoji prispaudžia dešinę ranką prie krūtinės.

Mokytojas:

— Prašau, Olia.

Olia:

— Manau, kad išreikšiu mūsų bendrą nuomonę, jeigu pasakysiu, kad mes visi gerbiame Jegorą.

Tuomet visi pažiūrėjo į simpatišką tamsiaplaukį jaunuolį su jau ryškėjančiais ūsiais, sėdintį tiesiai priešais Nikolajų Vasiljevičių.

Mokytojas:

— Kas „už“, prašau pakelkite ranką. Jegorai, sveikinu. Jūs asmeniškai nusprendžiate, kam suteikiama teisė kalbėti. Tuomet prioritetą gauna tas, kuris pirmas palies savo lentelę. Jeigu vienu metu prisilies keletas žmonių, tuokart jūs nustatote kalbėjimo eiliškumą. Žodžio suteikimo ritualą jūs pasirenkate savo nuožiūra, nuo didingo rankos mostelėjimo iki pristatymo balsu. Na, o aš, pasinaudojęs seniūno teisėmis, apsiimsiu kartkartėmis vadovauti mūsų ratui. Taigi! Pradedame.

Kokią žmonių grupę mes vadiname terminu Giminė? Primenu, žodis **terminas** yra kilęs iš lotynų kalbos. Aš jį pavartosiu šia prasme: *Žodis, tiksliai apibrėžiantis tam tikrą sąvoką*. Jūsų akiračiui praplėsti papildomai pranešu, kad senovės romėnų mitologijoje šiuo žodžiu buvo pavadintas ribų ir pasienio ribinių ženklų, stulpų, akmenų, kurie buvo laikomi šventais, dievas. Taigi, kokią žmonių grupę, mes su jumis vadiname Gimine?

Vienu metu prie lentelės su savo vardu prisilietė trys žmonės. Jegoras, atidžiai stebintis ratą, atsistojo. Dešinę ranką prispaudęs prie širdies jis žemu krūtininiu balsu oriai ištarė: „Olia, tark žodį“.

Olia:

— Aš manau, kad Giminė — tai bendrija žmonių, kurie kartu gyvena ir viską daro bendrai, pradedant vaikų gimdymu ir baigiant senelių priežiūra.

Jegoras pasijuto tvirčiau. Padėtis tapo nevaržoma. Kalbėjo vienas po kito.

Aleksandras:

— Tokia bendrija ilgai neišsilaikys. Juk mums biologijos mokytoja sakė, kad norint, jog gimtų vaikai, nuolat reikalingas naujų žmonių papildymas.

Ivanas:

— Vadinasi, tokia bendrija nuolatos didės. Galima apytikriai primesti, kokia matematinė funkcija labiausiai atvaizduos tokios bendrijos didėjimą.

Ira:

— Klausykite, ir taip viskas aišku. Juk toje bendrijoje — vien tik giminaičiai. Vadina-si, Giminė — tai giminaičių bendrija.

Ksiuša:

— Aš manau, kad anksčiau šiuo žodžiu vadino bendruomenę. Galima spėti, kad ben-druomenė ir yra Giminė.

Jegoras iškilmingu rankos gestu parodė į mokytojo pusę ir ištare:

— Gerbiamas Nikolajau Vasiljevičiau, tarkite žodį.

Mokytojas:

— Siūlau nutraukti nuomonių pasikeitimą ir paimiti „taimautą“ iki kito susitikimo. Jūs turite galimybę pasinaudoti tėvų, kompiuterio, pažįstamų, žodynų parama ir per mūsų kitą susitikimą vėl išsakyti savo nuomonę, jau atsižvelgiant į įgytas žinias. O da-bar sudarykime bendrą nuomonę apie žodį „logos“. Kolegos, Jegorai, pradėkit.

Vasilijus:

— Manau, kad yra kažkoks ryšys tarp žodžio „logos“ ir „lotos“. Ir vienas, ir ki-tas — amžini žodžiai. Tad tikriausiai kokia nors amžinybės prasmė.

Lena:

— Mums per literatūros pamoką pasakojo, kad *logos* — tai žodis kažkokia senovine kalba.

Olia:

— O aš galvoju, kad išvertus šis žodis reiškia „įstatymą“.

Piotras:

— Kažką pamenu, kad šis žodis lyg ir senovės graikų ar senovės žydų kalbos, ir jis daugiaprasmiškas — nuo sąvokos „įstatymas“ iki sąvokos „žodis“.

Mokytojas:

— Jūs teisūs, gerbiamieji kolegos, kai kalbate apie mūsų protėvių įdėtą didžią pras-mę į terminą „logos“. Apibendrinant tai, kas išgirsta, galima pasakyti taip: *Logos* — se-novės graikų terminas, kuris žymi Prasmę, Žodį, Įstatymą, Kalbą, pasaulio pagrindą, jo tvarką ir harmoniją. Tuomet sukurdami naują terminą *RODOLOGIJA*, mes su jumis per ryškius žodinius šių kultūrų reiškėjus, per žodžius „Logos“ ir „Rod“, sujungiamo dvi Rytų ir Vakarų senovės civilizacijas. Štai ir suformulavome namų užduotis. Patikslinkite žodžio „Giminė“ prasmę. Ir pabandykite suformuluoti bendrą prasmę, kuri atsiranda sujungus žodžius „Rod“ ir „Logos“ į vieną terminą *RODOLOGIJA*. Ar turite klausimų, norą ką nors patikslinti, pasidalinti mintimis apie mūsų šiandienį susitikimą? Ar palinkėjimų mūsų kitam susitikimui? Turite dešimt minučių. Jegorai, prašau.

Jegoras:

— Pirmiausia noriu pats pasakyti. Man patiko laisva atmosfera, kurioje vyko nuo-monių apsikeitimas tarp kolegų. Tačiau tuo pat metu manęs nepaleidžia praktiškos mintys. Ar bus rašomi pažymiai, ar bus egzaminas? Ar mes visada šį dalyką mokysimės tokioje atmosferoje, ko, žinoma, norėtūsi?

Vasilijus:

— Pritariu Jegorui. Tėvai paklaus, kas čia per dalykas, ką pasakyti?

Olia:

— O aš manau, kad mes puikiai pasimokėme. Ir man tas pats, kas ir kaip. Svarbu, kad man buvo įdomu. Man svarbu, kad kilo noras nedelsiant viską sužinoti apie Giminę ir apie žodį *Logos*.

Mokytojas:

— Dėkoju, kad visi guviai ir linksmai įsijungėte į tiriamąją kūrybinę atsakymų į klausimus paieškos atmosferą. Atsakau į praktiškus klausimus, kuriuos aiškiai iškėlė Jegoras. Pažymiai tik žodžiu, tokie kaip: gudruolis, šaunuolis, „super“. Egzaminas bus pagal jūsų pageidavimą. Vadinsis ne egzaminas, o vieša mano Giminės prezentacija. Vieša prezentacija įvyks už mėnesio. Mūsų susitikimai vyks ištisą mėnesį, keturis kartus per savaitę, po keturiasdešimt penkias minutes. Be to, mes su jumis surengsime du kūrybinio meistriškumo susitikimus. Pirmasis kūrybinis susitikimas įvyks mokyklos Spaudos centre ketvirtadienį, nuo 18.00 iki 20.00 val., po to, kai mes praeisime ketvirtą genealogijos pamoką. Į tėvų klausimus, kuo mes čia užsiimame, atsakykite nuoširdžiai ir taip, kaip suvokiate klausimą tuo momentu. Beje, kas pirmi pradeda klausinėti: jūs ar tėvai?

Keletas vaikų sutartinai atsakė: „Mes!“

Mokytojas:

— Žinoma jūs! Šiandien tėvai atsako į jūsų klausimus. Valio! Skambutis! Visiems laimingo bendravimo su tėvais. Viso geriausio! Iki pasimatymo!